

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

ARGANG 2, APRIL 1978, NR. 3

BESTYRELSEN

Formand:

Læge Leif Ipsen,
Lindborgvej 87, 9200 Aalborg SV.
Tlf. (08) 18 29 90.

Næstformand:

Konsulent Erik Heine Nyfeldt
Venedigvej 11, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 29 97.

Sommer: Valhallavej 13, Drysselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. (03) 55 82 36.

Kasserer:

Assurandør Benth Reno Larsen
Møgelbjergvej 74, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 40 92.

Redaktør:

Socialrådgiver Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. (06) 68 27 61.

Sagsbehandler:

Læge Douglas Henderson
Tidselbakken 40, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 39 29.
Socialrådgiver Elisabeth Pedersen
Fønisvej 65, 8210 Aarhus.
Tlf. (06) 15 12 16.
Cand.scient. Poul Skov Christensen
Egevænget 48, 8310 Tranbjerg.
Tlf. (06) 29 31 09.

Supplanter:

Højskolelærer Asbjørn Bjerre
Herning Højskole, 7400 Herning.
Tlf. (07) 22 32 92.
Ingeniør Steen Pedersen
Vibeengen 18, 8541 Skødstrup.
Tlf. (06) 99 17 85.

LOKALFORENINGER.

Aarhus Amt:

Poul Gudberg
Sankelmærksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. (06) 82 99 00.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. (09) 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Eva Frandsen
Ellemosevej 19, 2900 Hellerup.
Tlf. (01) 67 05 41.

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:

Lizzie Pedersen
Kong Georgsvej 96, 2000 København F.
Tlf. (01) 19 36 98.

Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt:

Arnt Strynø
Fælledvej 12, Rønnebæk, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 78 48.

Frederiksberg Amt:

Jens Rasmussen
Helsingørvej 7, 3480 Fredensborg.
Tlf. (03) 28 36 08.

Viborg Amt:

Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bedsted.
Tlf. (07) 94 53 45.

Nordjyllands Amt:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. (08) 96 15 49.

Sønderjylland og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

Adoption og Samfund

Adr.: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktion: Eva Olesen, Elisabeth Pedersen.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

Temaet i dette nummer af ADOPTION og SAMFUND er alternativer til adoption, som det er mest almindeligt. Det er en kendsgerning, at adoption er blevet kendt og populært her i landet og mange har lagt billet ind på et barn.

Antallet af børn, der bortadopter, er imidlertid ikke større end de foregående år, og flere og flere må erkende, at det ikke bliver dem, der får et adoptivbarn. Årsagen er, at ikke alene er konkurrencen om adoptivbørnene øget indenlands, men også andre lande melder sig med et stigende antal, der ønsker at adoptere. Landene, der har børn til bortadoption, oplever det ikke som noget positivt at medvirke til, at deres egne indbyggere sendes ud af landet, kun enkelte personer, der oplever det store øjeblik at se et forældrepar forenet med et længe savnet barn, bliver sentimentale og synes, de har bidraget til noget godt. Et land udviser sin svaghed, når det medvirker til, at dets børn bortadopter og viser, at det ikke er i stand til at drage omsorg for sine egne børn, samtidig bidrager vi adoptanter til, at det bliver sværere for dem at opbygge deres egen børneforsorg. Det kunne også vendes om sådan, at vi så det som en opgave at vise solidaritet med vore søstre i de lande, så det lykkedes dem at skaffe sig forhold, hvorunder de kunne føde de børn, de gerne ville have og havde mulighed for at tage vare på, så de ikke som nu skal føde børn, som de måske forsøger at kæmpe for en rum tid for derefter at opgive dem til en uvis skæbne.

I ADOPTION og SAMFUND må vi såvel som de myndigheder, der arbejder med adoption, se det som vor pligt at hjælpe og rådgive dem, der ikke får et barn. Hvad vil det sige at være barnløs? Hvilken hjælp har man brug for? En tendens i tiden, måske som følge af kvindefrigørelsen, er, at man ikke så sjældent møder kvinder, der ikke ønsker at få børn eller fastholder, at de kun ønsker et barn. Kvinderne er begyndt at se deres roller som andet og mere end hustru- og moderroller. Myten om den gode mor, som en kendt norsk bog hedder! Kvinderne er begyndt at se på myten om den gode mor: Er det noget forudbestemt, at en kvinde skal være mor for at fuldbyrde sin rolle i livet eller er det blot en rolle, hun har fået tilskrevet gennem generationer og opdragelse? Er der ikke andre områder, der vil give hende ligeså stor en tilfredshed?

Vi når desværre ikke så langt omkring i dette nummer som vi gerne ville, men begyndelsen er lagt, flere bidrag vil komme i det følgende nummer.

Desuden er læserne velkomne til at komme med bidrag, også om det at være barnløs, at få afslag på godkendelse til adoption eller om hvorledes, man har overvundet et afslag.

Gerda Skovmand Madsen

Nyt fra Viborg Lokalforening.

Vi påtænker at afholde et fællesarrangement søndag den 11. juni 1978 i Jesperhus Blomsterpark for medlemmer med familie og andre interesserede fra Viborg Amt.

Vi mødes kl. 10.00, hvor vi vil forsøge at få en fra Hovedbestyrelsen til kort at orientere om sidste nyt fra foreningen.

I løbet af dagen vil der være lejlighed til at bese haven og bade i svømmebassinet.

Omkring kl. 15.00 vil der blive mulighed for at stille spørgsmål til HB-medlemmet og Lokalforeningen. Derefter afslutning.

I tilfælde af dårligt vejr er der lokaler, så vi kan være inden-dørs.

Madpakke og evt. badetøj medbringes.

Endeligt program udsendes senere.

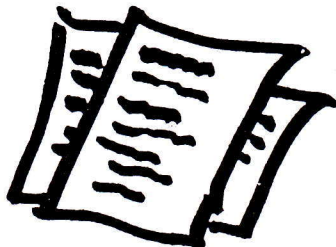
p.l.v.

Jenny Christensen

Ole og Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bedsted Thy.
Tlf. (07) 94 53 45.

Ingge og Steen Lauritsen
Degnebakken 25, 7760 Hurup Thy.
Tlf. (07) 95 20 48.

Eva og Jens J. Olesen
Lærkevej 11, 8833 Ørum Sdl.
Tlf. (06) 65 25 57.

BREVE FRA LÆSERNE.

EP skriver i en leder i bladets martsnummer, at jeg har brugt tal fra en undersøgelse af udenlandske adoptivbørns vilkår i Danmark løstrevet fra deres rette sammenhæng.

Det har jeg nu ikke.

Det forholder sig sådan, at Jens Jørgen Bolvig i sine kommentarer til lovforslaget og i sin ordførertale udelukkende refererede de positive fund, og at jeg så i mit svar til ham gjorde opmærksom på, at hans gengivelse af undersøgelsesresultaterne var en lille smule ensidig.

Det må man nu en gang have lov til.

Må jeg så ikke sige, at Adoption og Samfund fremfor at bruge krudt på at skælde voldsomt ud på mig efter min mening hellere skulle glæde sig over, at folketingets retsudvalg i et møde med adoptionsnævnet talte sig frem til en smidigere praksis i adoptionsformidling.

Det gælder især ældre ægtepars mulighed for at adoptere store børn.

For mig at se har I opnået præcis det I ville, nemlig en praksis, der nok går efter retningslinier, som er kendt og derfor ikke risikerer at skuffe folk og give dem, der ønsker at adoptere håb, hvor der ikke er mulighed, men alligevel er såpas smidig, at der ikke forekommer åbenbart urimelige afgørelser.

Dette resultat kan ingen være utilfreds med og da slet ikke Adoption og Samfund.

Mette Groes

Børnekommissionen.

Børnekommissionens oplæg til debat er videregivet til visse grupper og enkeltpersoner i Adoption og Samfund. Deres studiekredsarbejde vil vi senere vende tilbage til.

Her vil jeg dog gerne nævne nogle områder, vi har arbejdet med og forsøgt at få med i Kommissionens videre arbejde: Elisabeth Aagaard Pedersen har på Adoption og Samfund's vegne berørt det problem, at den biologiske mors orlov er op til 14 uger, mens adoptivmoderen (evt. faderen) kun kan få op til 6 uger. Adoptivforældre har henvendt sig til foreningen vedr. Dagpengelovens § 33 stk. 3. Det fremgår heraf, at dagpenge til adoptionssøgende ægtefæller kun kan ydes til den ene, og kun såfremt begge har dagpengegivende lønindtægt eller erhvervsindtægt. De familier, der er afskåret fra at få dagpenge i 6 uger efter denne bestemmelse er ægtefæller, hvor den ene er studerende og den anden har haft en lønindtægt. Bestyrelsen har henvendt sig til Børnekommissionen herom, idet bestemmelsen virker åbenbart urimelig.

Endvidere har undertegnede på egne vegne henvendt sig til såvel Børnekommissionen som Ligestillingsrådet om orlovsproblematikken i forbindelse med adoption af børn for adoptivforældre samt enlige adoptanters ret til særligt børnebidrag.

Børnekommissionen har allerede svaret os begge og meddelt, at de nævnte områder vil blive taget med i Børnekommissionens videre arbejde.

GSM

SVAR FRA LIGESTILLINGSRÅDET.

Tak for Deres henvendelse, Ligestillingsrådet har først for ganske nylig modtaget denne sammen med en kopi af Deres henvendelse til Børnekommissionen og svaret herpå.

Ligestillingsrådet skal påpege, at det af Dem fremdragne problem vedrørende børnebidrag og særligt børnetilskud ikke indebærer nogen ligestillingsmæssige problemer.

Ligestillingsrådet vil på trods heraf til Deres orientering oplyse, at adoption indebærer, at den fulde forsørgelsesforpligtelse over barnet overføres fra de biologiske forældre til adoptivforældrene, hvorfor adoptivforældrene ikke har krav på at få udbetalt børnebidrag til barnet i henhold til lov om børns retsstilling § 13 fra de biologiske forældre.

For så vidt angår særligt børnetilskud til et barn, der adopteres af en enlig, udbetales dette, jfr. lov om børnetilskud og andre familieydelse § 4, stk. 3, nr. 3: "til et barn, der efter at forældremyndighedens indehaver er død, adopteres af dennes ægtefælle eller af en enlig person i barnets slægt". De kan eventuelt ansøge det sociale udvalg i Deres bopælskommune om særligt børnetilskud, og den afgørelse, der træffes her, kan indbringes for amtsankenævnet.

Vedrørende problemet om barselsorlov til adoptanter skal det oplyses, at adoptanter siden 1. juli 1975 har haft ret til dagpenge i forbindelse med fravær ved modtagelse af barnet, for lønmodtageres vedkommende i 6 uger og for selvstændige erhvervsdrivende i 4 uger, jfr. lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, §§ 33 og 35. Herudover indeholder så godt som alle overenskomster, der har bestemmelser om orlov i forbindelse med fødsel, også en bestemmelse om ret til orlov uden løn i op til 3 måneder i forbindelse med adoption.

Med venlig hilsen
Karen Dahlerup.

Kontakt med sit adoptivbarns mor.

Jeg vil skrive lidt om, hvordan det kan være, at have kontakt til "sit barns mor".

Vi har haft Trine siden hun var 9 dage - hun er nu 5 1/2 år og vi har hele tiden haft lidt kontakt til hendes mor.

Vores adoption er foregået privat - Trine er fra Finland - og den mulighed eksisterer rent lovmæssigt ikke i dag.

Jeg vil fortælle lidt om de følelser, der ligger bagved - og hvordan Trine og vi selv oplever det.

Vi havde kontakt til Trines mor, inden Trine blev født. Vi skrev lidt sammen nogle måneder før fødslen, og vi hentede selv Trine på det hospital, hvor hun blev født - og mødte der hendes mor.

Hun havde nogle meget vanskelige sociale forhold - hvorvidt hun ønskede Trine, ved vi ikke - det kom hun aldrig ind på.

Samtidig følte vi, at det måtte være en meget vanskelig beslutning for hende at skulle give afkald på sit barn. Hun var dengang 25 år - og hun havde besluttet, at barnet skulle bortadopteret eller på institution - for hun kunne ikke selv have det hos sig.

Så vi tilbød fra starten, at vi gerne ville fortælle lidt om Trines udvikling og sende billeder op gennem hendes opvækst, hvis hendes mor ønskede det. Og det gjorde hun.

Vi var og er stadig noget usikre overfor, hvad der er rigtigt. Dengang tænkte vi mest på Trines mor - jeg følte meget, hvor svært det måtte være.

At det så også nu ser ud til at have positiv betydning for Trine, er jo godt. - Og det vil jeg vende tilbage til lidt senere.

Kontakten mellem Trines mor og os sker gennem de sidste år, ca. 1 gang om året.

Vi lader hele tiden hende have initiativet. Vi kender ikke så meget til hendes følelser - men hun udtrykker, at hun er glad for at høre, hvordan Trine har det og udvikler sig.

Samtidig ved vi ikke, hvornår hun evt. kommer ind i et nyt forhold, og måske får andre børn - og vi vil nødtigt ødelægge noget ved at sende billeder og breve, som hun ikke selv ønsker. Derfor svarer vi altid kort efter, at hun har skrevet til os. Der går dog altid 1 md. eller 2, fordi vi skal have brevene oversat ved tolk - og "årets oplevelser" bestilt hos fotohandleren.

Selvfølgelig har min mand og jeg snakket en del om risikoen ved denne kontakt - hvis vi havde boet tættere ved hinanden (der er jo en god rejse til Finland) er det jo ikke sikkert, at vi havde turdet tilbyde det. Hvis der var risiko for, at Trines mor pludselig stod hos os, kunne det nok blive noget problematisk for os alle. Men risikoen mener vi er lille.

Samtidig tror vi mere på den tilknytning, man får til hinanden gennem et dagligt samvær og en opvækst sammen end på "Blodets bånd".

Kontakten har en positiv betydning for Trine nu, hvor hun er 5 1/2 år, og tænker en del over sig selv som selvstændig person. Når der er nogen i familien, eller blandt venner, der føder børn, kommer hun i tanker om sin egen oprindelse.

Hun er lidt ambivalent overfor det - på den ene side vil hun gerne være som alle andre børn - på den anden side er hun lidt stolt over at komme fra Finland (vi har fortalt om, at det er et meget smukt land, at der er vanskelige sociale forhold, at der kommer fint kunsthåndværk derfra).

Hun spørger "hvorfor kunne min mor ikke have mig?" Jeg fortæller, at hun boede i et værelse, og ingen lejlighed kunne få. Trine føler det rart, når hendes mor til jul skriver og gerne vil høre, hvordan hun har det. Hun viser det ingen større interesse - men nævner det på lige fod med de andre breve, vi får. Trine spørger mig af og til "hvordan ser min fremmede mor ud" - "hvad hedder hun" - "hvor bor hun".

Jeg føler det rart, at kunne svare på det - og føler selv en meget stor taknemlighed overfor den fremmede pige, som jeg egentlig ikke ved så meget om.

Den loyalitet, jeg føler overfor "Trines fremmede mor" gør nok også, at jeg ikke føler kontakten belastende.

Jeg kan uden jalousi fortælle Trine, at hendes mor er pæn, at hun har pænt mørkt hår o.s.v.

Vi har selv talt en del om disse ting med vore venner, familie og andre mennesker, vi har kontakt med.

Dels fordi vi føler os helt "på bar bund", men nok også fordi andre er nysgerrige - og vi gerne vil afmystificere det.

Folk, der ikke kender andre, der har adopteret, vil nok altid være nysgerrige, selvom de måske ikke viser det direkte.

Men Trine bryder sig ikke om det mere - hun vil gerne snakke med os, men helst ikke, når der er andre til stede.

Så af hensyn til hende, må vi holde op med det.

Hun ligner godt nok mig - men når vi er sammen med mennesker, der ikke kender vores forhold i detaljer, er der jo af og til nogle løse ender, de ikke rigtigt kan få til at nå sammen men det får være - vi føler, at vi må tage mere hensyn til Trines følelser, end de andres uløste spørgsmål.

Hun ønsker sig en "søskend" og siger af og til "mor, hvis der er et barn, der ikke kan være hos sin far og mor, så henter vi det" - så alt i alt tror jeg ikke, at hun endnu har problemer med sin identitet.

Hvordan det går senere, eks. i puberteten, kan vi ikke vide så meget om.

Det kunne være rart at høre fra andre forældre med større børn, om hvilke tanker børnene gør sig om deres oprindelse.

Måske kunne børnene selv fortælle!

Myten om de glemte børn på institutioner.

Hvert andet år bliver der udfærdiget en opgørelse over antallet af glemte og forældreløse børn på danske institutioner for børn og unge. Det er socialstyrelsen, der udfærdiger skemaerne og bearbejder de indkomne tal. Fra flere sider er der til stadighed en naturlig interesse for disse børns situation og manglen på familierelationer, og også i folketinget har problemet været rejst flere gange. Interessen må naturligvis samle sig om at få de såkaldte glemte børn i kontakt med familier - i et plejeforhold eller et adoptionsforhold på længere sigt.

Først lidt statistik.

Fra det sidste talmateriale (1977) kan først nævnes, at der i alt er anbragt lidt under 3000 børn under 15 år på børnehjem, observations- og spædbørnshjem, skolehjem, behandlingshjem samt ungdomshjem og ungdomspensioner. Et stort tal, men et tal, der dog har været nedadgående igennem de senere år, i modsætning til anbringelser af børn i plejeforhold, der har vist sig stigende.

Dernæst vil jeg definere, hvad der forstås ved et glemmt barn i undersøgelsen.

Socialstyrelsens definition er nemlig blevet skærpet igennem de senere år, fordi man har ønsket at skærpe kravet om kontakt imellem forældre og børn, anbragt på de forskellige institutioner, som ovenfor nævnt.

Ved et glemmt barn forstås her - foruden et forældreløst barn - at et barn igennem et år ikke har været i personlig kontakt med sine forældre, enten ved besøg i sit hjem eller har modtaget besøg af forældrene på institutionen. Således vil de børn, der kun får et brev eller lign. hilsener fra forældrene, blive registrerede som glemte, idet en kontakt af den art, som ovenfor skitseret, ikke kan være udtryk for et meningsfyldt forhold set fra barnets side. Derimod er der et andet forhold i forbindelse med begrebet 'glemthed', som det desværre ikke har været muligt at bearbejde statistisk på grund af manglende ressourcer - bl.a. psykologisk og tilsvarende assistance - og det er den gruppe børn, der føler sig glemte - uanset arten og hyppigheden af kontakten med forældrene. Disse børn indgår altså ikke i materialet under gruppen de glemte børn, hvilket man selvfølgelig kun kan beklage.

Anvendt på denne måde viser det sig, at der i dag kun findes 101 glemte børn på danske institutioner, hvoraf de 38 er forældreløse medens de 63 ikke har haft personlig kontakt med forældrene i det forløbne år.

Uanset stramningen i definitionen vil det af materialet ses, at antallet af de glemte børn mere end er halveret fra 240 i 1964 og til det ovennævnte lave tal. Ser vi lidt nærmere på tallene, kan det oplyses, at 42 af de 101 børn er piger medens 59 er drenge. Fordelt på alderen er 37 af børnene imellem 1 og 12 år, 14 er beliggende i aldersgruppen 13-14 år, medens 50 af dem er 15 år og derover. Når der fortsat vil være en vis gruppe af de glemte børn på institutionerne, hænger det bl.a. sammen med, at børnene efterhånden er blevet så store, at det er svært at anbringe dem i privat familiepleje.

Selvom de ovennævnte 101 børn er uden forældrekontakt, vil mange af dem have en vis kontakt med andre familiemedlemmer f.eks. bedsteforældre, onkler og lign. eller med personer udenfor familiekredsen herunder kontaktfamilier, kommende plejefamilier eller vordende adoptivfamilier. Desværre tyder tallene på, at de glemte børn ikke har kompenseret for den manglende forældrekontakt med en meget hyppig kontakt til andre mennesker. Om grundene hertil, er der ikke anført nærmere, idet relationerne til andre mennesker jo ikke kun kan måles ud fra besøgenes hyppighed eller sjældenhed, og dette problemkompleks ligger som tidligere omtalt - desværre - udenfor undersøgelsens område.

Hvad bliver der så gjort, for at få de omtalte, glemte børn udskrevet fra institutionerne?

Ud fra tallene kan man se, at for den gruppe på de 101 børn, var der i 1/3 af tilfældene et plejeforhold eller et adoptionsforhold under forberedelse, og det vil formentlig sige, at for næsten alle børn under puberteten, vil der ske en udskrivning til en familie - udenfor deres egen biologiske familie. Derimod er ca. 1/4 af børnene ikke fundet egnet til at komme ud i et familielignende forhold, og disse børn vil formentlig fremover i længere tid have ophold på en institution af en eller anden art. Endelig er der en gruppe børn - og det drejer sig formentlig her om nogle af de større børn, hvor plejeanbringelse har været forsøgt, men hvor forsøget er mislykkedes, hvorfor der foreløbig ikke er anden plan end fortsat institutionsophold for barnet. Til sidst er der en gruppe børn, hvor udskrivning til eget arbejde og værelse eller ungdomspension er under forberedelse.

Når jeg har ønsket kort at kommentere tallene på de såkaldte glemte børn, er det på grund af den ofte udbredte interesse herfor også i adoptionskredse. Hvilke forklaringer kan der så ligge til grund for de overraskende lave tal?

Jeg vil nævne nogle af dem.

For det første gøres der i mange socialforvaltninger en kraftig indsats for at forhindre anbringelser overhovedet af et barn udenfor hjemmet, naturligvis på grund af den traumatiserende oplevelse det må være for et barn at blive adskilt fra sine forældre. Bliver en anbringelse af barnet endelig aktuel, må der først undersøges muligheden for at anbringe barnet i en privat familie førend der bliver taget stilling til en anbringelse af barnet på en institution - således som også bistandslovens bestemmelser foreskriver.

Dernæst gøres der fra institutionernes side et ret aktivt forældrearbejde for at bevare kontakten og forholdet imellem børnene og de biologiske forældre, således som det også er institutionernes forpligtelse, ligesom et ophold naturligvis må gøres så kort som muligt afhængigt dog af de vanskeligheder som familien og barnet er kommet i.

Endelig gøres der også fra institutionernes side en kraftig indsats for at få specielt de mindre børn udskrevet til en plejefamilie eller en adoptivfamilie, så snart barnets egen situation og dets forhold til den biologiske familie tillader det. Den sidstnævnte faktor er nok ret afgørende for, at der ikke mere findes ret mange mindre børn - glemte - på institutionerne. De 'glemte' børn findes for en stor del i de større aldersklasser, de har boet i længere tid på institutionerne, er vanskeligt placerbare i almindelige familier. Til dem må der planlægges helt individuelle ordninger i henhold til kontakt udenfor institutionen, beskikkelse af tilsynsværger og andre pædagogiske foranstaltninger.

Til de familier, som må være interesserede i at komme til at virke som kontaktfamilier, eller plejefamilier til et barn, mindre eller større, kan henvendelse om yderligere oplysninger ske til de lokale socialforvaltninger, de lokale institutioner for børn og unge eller til socialcentrenes familieafdelinger, hvorunder også familieplejerne nu henhører. I nogle af amterne er den lokale plejehjemsforening stadigvæk bevaret, og der vil det fortsat være den, der tager sig af undersøgelser af egnede plejefamilier samt formidling af kontakt imellem institutionernes børn og plejefamilierne.

Elisabeth Pedersen

Vores week-endbarn!

Som week-endforældre til en dreng på 5 1/2 år, har vi mange dejlige oplevelser, og jeg kunne tænke mig at fortælle lidt om, hvordan det er at være en slags plejeforældre til et barn, som bor hjemme hos sin moder. Jespers moder skulle på hospitalet i 75, og da jeg arbejdede i børnehaven, hvor Jesper går, og vidste, at moderen ikke havde anden mulighed end at aflevere drengen på et børnehjem imedens, tog jeg ham med hjem, og han boede hos os i 10 dage. Siden har forholdet mellem os og drengen og hans moder udviklet sig på en måde, som vi alle 4 har stor glæde af. Da Jesper kom hos os første gang, var han meget stille og indesluttet, og vores største opgave var at forsøge at opbygge et tillidsforhold mellem ham og os, og det var en meget svær opgave. Han afviste alle vore forsøg på kontakt, og hvis vi forsøgte at røre ved ham, blev han sur og stædig og gemte sig bag et skab i stuen. Siden dec. 76 har Jesper tilbragt hver 3. week-end hos os, og det foregår på den måde, at moderen afleverer ham i børnehaven fredag morgen sammen med en stor taske tøj, toiletsager og den uundværlige bamse og elefant. Omkring middagstid henter jeg ham i børnehaven, og mandag morgen afleverer vi ham igen samme sted, så glæder han sig til hans moder kommer efter ham om eftermiddagen. Vi har forsøgt at give ham al den kærlighed og tryghed vi kunne, og langsomt har han åbnet sig for os. Efter ca. 1 år kunne vi begynde at tage ham ind til os og give ham et knus, men vi skulle passe meget på for han ville ikke indrømme at han kunne lide det. Hellere protestere end vise sine følelser. I dag sidder han helst på skødet af os, og han nyder at sidde hos min mand og se TV eller læse Anders And. Jesper har haft en masse følelsesmæssige konflikter, men nu ser det ud som om han er kommet over det og betragter os som en del af familien. Når han er hjemme er det hans mor og ham, og når han er her er det os tre. Vi beundrer ham for den måde han kan tilpasse sig på. Han lever i nuet. Vi fandt ud af, at Jespers opførsel overfor os skyldtes hans loyalitet overfor moderen. Han ville ikke svigte hende, og ved at vise sine følelser overfor os, troede han moderen blev ked af det, derfor omtalte han aldrig os, eller de ting vi foretog os i week-enderne, når han kom hjem. Hos os omtalte han aldrig moderen, og når vi alle 4 var sammen talte han kun til hende, og senere kom han med bemærkninger som "min søde mor" eller "nu sætter jeg mig ved min moder så bliver I alene" og "nu sætter jeg mig hos Jer, så må min moder være alene lidt".

Moderen har fortalt os at Jesper var meget ulykkelig, da han kom hjem første gang hvor han havde sovet hos mig om natten (dec. 77). Han var bange for at vi nu syntes han var "lille", og at han så ikke måtte komme ned til os mere. Moderen måtte gang på gang forsikre ham om, at det var helt i orden, at han sov hos mig. Et par dage efter ville han også sove hos sin moder een nat (noget han ellers aldrig gør) for så havde han jo ikke gjort forskel på os. Vi føler nu at Jesper har fundet ud af at det ikke gøre noget, at han kan lide os alle 3. Han sover nu næsten hver nat hos mig, eller kommer meget tidligt om morgenen så vi kan ligge og nyde det, inden vi skal ned og lave den uundværlige havregrød kl. 6.30 præcis.

Jesper er glad og tilfreds med at have "to hjem". Han glæder sig meget til at komme herved i week-enderne og han tæller dagene. Han kommer nu hver anden uge, da vi i fællesskab med moderen har fundet ud af, at det går bedst når der ikke er for længe imellem hans besøg her. For at et sådan "plejeforhold" kan fungere til alles tilfredshed, kræver det et nært samarbejde mellem moderen og os. Vi ringer jævnligt sammen, og vi besøger hinanden, og vores fælles mål er selvfølgelig at give drengen så god og tryk en opvækst som muligt. Derfor diskuterer vi altid de ting vi foretager os både her og hjemme, så han ikke skal komme ud i følelsesmæssige konflikter som kan splitte ham.

Hvad har drengen fået ud af at komme hos os? Han har fået udvidet sin lille familie med 2 sæt bedsteforældre og 15 onkler og tanter samt os.

Tænk at kunne prale med, hvad morfar eller farfar nu har sagt, købt eller lavet til ham. Det giver en vis prestige i børnehaven, når man pludselig kan snakke med om ting som før kun var ønsketænkning.

Forholdet til min mand er også af stor værdi for ham, da han aldrig har haft kontakt med en "faderskikkelse". De to er uadskillige, kun hvis han skal trøstes eller have plaster på, er det mig han kommer til. Hans forhold til moderen er også blevet bedre, han glæder sig til at komme hjem efter en week-end og de kan ligesom begynde på en frisk efter week-enden. Moderen nyder også disse week-ender, hun bliver aflastet og kan bruge week-enden til sig selv. En ting som mange forældre og især enlige forsørgere nok kunne have brug for engang imellem. For hende er det nok også nemmere at være enlig mor, når hun ved, at der altid er nogle til at aflaste hende, hvis det brænder på. For os er han simpelt hen "vores dreng", og vi håber denne kontakt vil vare ved hele livet. Vi har gennem ham fået dækket vores behov for børn, og vi vil forsøge at give ham en del oplevelser som han ellers ikke har mulighed for at få.

Vi håber, de oplevelser vi gi'r ham nu, kan gi' ham en god ballast senere i livet.

Inga K.

Børnebøger:

Monna S. Madsen:
"LILLE BRUNE BØNNE".

Bogen fortæller på en dejlig varm måde om hvordan Daniel, der er mulat og adopteret i Danmark, får sin hverdag til at gå. Familien består foruden far, mor og Daniel af 3 større børn, 2 hunde og 3 katte. Vi hører, hvordan Daniel elsker at få fortalt om dengang, mor hentede ham i Tyskland. Man mærker hele bogen igennem det naturlige i, at Daniel er mulat og vi hører om alle de ting, som andre 3-årige børn også kan finde på.

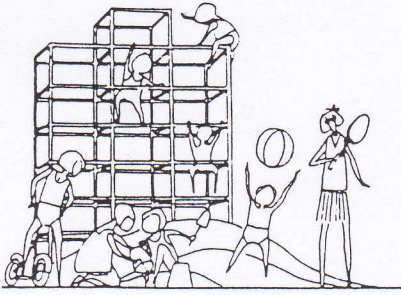
Monna S. Madsen:
"LILLE BØNNE I BØRNEHAVEN".

Denne bog er en fortsættelse af "LILLE BRUNE BØNNE". Vi hører om hvordan Daniel glæder sig til at komme i børnehaven, men så alligevel bliver noget betænkelig ved det hele, da det bliver alvor. Men det ender naturligvis med, at han næsten ikke kan undvære sin børnehaven i ferien. Bogen har også en masse sjove dagligdags oplevelser med.

Helle Melanders "DA JAKOB OG CECILIE FIK EN LILLE BROR" er en dejlig bog med en masse billeder. Bogen fortæller om, hvordan hele familien forbereder lillebrors ankomst, og hvor glade de er for ham, da han er kommet. Lillebror hedder Jonas og er fra Korea.

Susan Ladsbys "LASSE ER ADOPTIVBARN" er for de mindste børn, med mange tegninger og kort tekst. Den fortæller på en naturlig og let forståelig måde, hvad det vil sige at være adopteret.

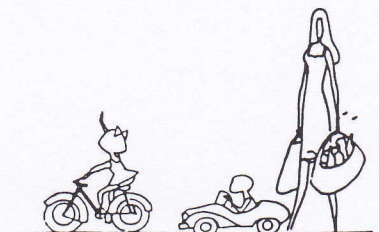
Eva Olesen

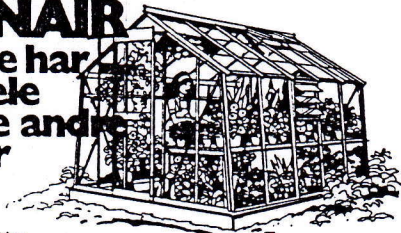
Fortæl om Deres barn!

Vi har i de foregående numre af bladet opfordret læserne til at skrive til os og fortælle om bestemte emner, f.eks. adoption af større børn. Vi er glade for de bidrag vi har fået, men nu vil vi gerne følge det op med at opfordre alle til at fortælle om deres børn. Det er ikke bestemte emner vi efterlyser, men enhver oplevelse eller begivenhed, som De synes har haft stor betydning for Dem, Deres familie eller for Deres barn, som vi andre kan have glæde af at høre om og som måske kan være en hjælp for os fremover.

Redaktionen

LUMINAIR drivhuse har de fordele de fleste andre mangler

LUMINAIR de luxe
er bl. a. blevet
efterspurgt for:

4 mm glas i hele stykker.

Det betyder større stabilitet, lettere rengøring, bedre isolering og ingen
grosteder for kim i overlåpninger.

Stort udluftningsareal. - Det betyder korrekte
temperaturforhold.

Kraftigt aluminiumsstel med akkrå sider.

Det betyder ekstra stabilitet og 25% bedre
lysgennemgang end i huse med lige sider.

LUMINAIR leveres også i en økonomi-
udgave, der hører til markedets
allerbilligste.

fra
kr. 1.695,00
til
kr. 3.695,00

PANOLOOK-GLAS

9760 Vraa. Tlf. 08 - 98 15 66

-her og der...

*Byens førende
specialforretninger
for tæpper.*

Hobrovej 347, Skalborg... tlf. 18 58 33 - Bredegade 1, Aalborg... tlf. 13 86 33

FAMILIE- OG ADOPTIONSKURSUS

9.7.1978 - 15.7.1978

NØRGAARDS HØJSKOLE

8850 Bjerringbro.

Program kan rekvireres, tlf. 06 - 68 23 00